

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Mvndvs Et Mvndi Partes, Divinæ Bonitatis Ac Ivstitiæ
Præcones**

Stengel, Georg

Ingolstadt, 1645

§. 12. Bestiarum ad venatum, ad litteras deferendas, ad concordiam
mirabilis disciplina.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52365)

in sublime, doctus dudum à nautis S. Thomam Christi & Indiæ Apostolum laudare, intra raptoris vngues, canēs: *Sancte Thoma, ora pro nobis*; illico dimissus, inspectante populo, ostendit, quantum profit hominibus inuocatio Sanctorum, quando vel volueribus vtile fuit, Diuos implorauisse.

§. XII.

Bestiarum ad venatum, ad litteras deferendas, ad concordiam, mirabilis disciplina.

Ne autem in voce sola existimemus auium consistere disciplinam, etiam ad venatum instituuntur. Hinc falconum, accipitrum, miluorum schola, & aucupiū, occupatio & voluptas magnatum. Hinc volumen iustum extat, de auium aucupio Friderici II. Imperatoris, & Albert. M. de falconibus, Asturibus, accipitribus. Hinc & illud:

Prado fuit volucrum, famulus nunc Martial.

aucupis: idem lib. 14.

Decipit, & captas non sibi mœret ep. 216.

aves.

Nec venatores tantum agunt aues; sed & tabelliones. Cecinna Volaterranus, equestris ordinis, comprehensas hirundines victoriæ nuncias amicis mittebat, cum lit-

Bb 3 teris,

teris, quas earum pedibus ferendas alligabat. Columbæ epistolas pedibus annexas, obsidione Mutinensi, in castra Consulium pertulere, D. Bruto mittente. Quod si hæc, sine avium instructione, saltem non sine earum ope, contigerunt. Marthes certe rex Ægypti cornicem habuit adeo cicuræ & mansuefactam, ut quoquò iussisset ille, epistolas deferret: non ignorans, quò transferendum esset, aut ubi consistendum. Hoc, si magiæ suspitione caret, non intelligentiæ, sed longæ assuetudini cornicis est ascribendum. Quid enim assuetudo, altera natura, non potest? ipsam naturam mutat; qua impetratum est, quod, nisi à compluribus oculatis fideq; dignissimis testibus audiuissem, inter incredenda putassem numerandum. Nam si fabulosum putatur, quod Strabo scribit, apud Venetos duos olim Incos celebres extitisse, Iunonis Argivæ, & Dianæ Ætolicæ, in quibus fera ita fuerint mansuefactæ, ut cerui lupis aggregarentur; quanto fabulæ similis videri poterit, quod tamen verissimum est? In Helvetijs, locus Lucerna distat quatuor miliaribus, ubi Parochus, stupendo naturæ miraculo, solebat hospites suos, inter prandea.

Strabo.
lib. 5.

prandendum, oblectare. Pulverem transfundebat in patinam, & certo loco constituebat. Mox, signo dato, admirabiles conuiuas, ad vnam quadram, euocabat. Profliebat è cauo hinc musculus, inde prodibat è cauea auis: aliunde cum cane aduentabat felis. Nec feli canis, nec muri felis, nec mus aui quidquam hostile faciebat. Summa erat inter omnes amicitia, maxima concordia; nulla inuidia. Omnes, ex vna patina, simul epulabantur. Et, absumpta dape, ad sua, vnumquodque animal cubilia quietè redibat: ita, vt auis ipsa sibi ostium caueæ & referret, & clauderet; & musculus, quoties nominatim ab hero euocaretur, de cauo suo procurreret; nec cane oblatrante, nec fele insidiante. Tantum homini adhuc dominium est à Deo relictum. Si vult, pacem amicitiamque colunt auis, canis, & felis, & musculus quoque non respuit disciplinam.

§. XIII.

Aquilarum succursus & disciplina capacitas.

Ne quis autem aquilam volucrum reginam arbitretur dedignari, atque seruire homini nolle; meminerit, infantem à turri deiectum, à subeunte aquila seruatum, &

Aelian.
lib. 12.
cap. 21.